

žalovaná banka, uplatňujíc vůči žalující obci nároky z bezdůvodného obohacení na její újmu, uvésti a prokázati, oč byla žalující obec bezdůvodně obohacena, t. j. co přešlo z jejího do jmění žalující obce, a oč se toto zvětšilo. Avšak o to nejde ve sporu, v němž žalující obec domáhá se jedině zjištění, že není po právu dluh ze zápůjčky učiněný za účelem úpisu válečné půjčky. Na tuto otázku bylo právem přisvědčeno. Právní zájem žalující obce na tomto zjištění nebyl v dovolání napaden a není důvodu o něm pochybovati. Žalobkyni šlo jen o zjištění neplatnosti lombardního dluhu a nároků žalované banky odvozených ze sporné zápůjčky. Tímto zjištěním byl spor rozhodnut bez ohledu na případné jiné nároky žalované banky.

Čís. 5699.

Odměna z obratu v průmyslových (obchodních) podnicích jest dle své povahy a podstaty provisi z obchodů; nelze ji pokládati ani za pohledávku platovou, ani za pohledávku pozůstávající v opětuujících se důchodech ve smyslu Šu 299 ex. ř., ani za pevný a stálý plat, jaký předpokládá zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1926, R I 1010/25.)

Soud první stolice povolil ku vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením jedné třetiny 2% odměny z obratu, kterou má dlužník ve svém postavení jako technický inženýr firmy T. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Odměna z obratu v podnicích průmyslových, pokud se týče obchodních jest dle své povahy a podstaty provise z obchodů, závislá teprve od ještě zcela neurčitého uzavření jednotlivých, napřed ještě zcela neurčitých obchodů, jež tudíž také ve své výši jsou zcela neurčité; nelze proto pokládati důchody z provise ani za pohledávku platovou, ani za pohledávku, pozůstávající v opětuujících se důchodech ve smyslu Šu 299 ex. ř. K tomu přistupuje, že vedení exekuce na peněžité pohledávky dlužníka jako objekt exekuce předpokládá dle Šu 294 ex. ř. pohledávky právě již tu jsoucí, třeba ještě ne právě již dospělé. Strana vymáhající však ve svém návrhu ohledně 2% odměny z obratu takové již tu jsoucí pohledávky ani netvrdila ani neuvedla, označivši ve svém návrhu jako předmět exekuce pouze: »2% odměnu z obratu« bez dalšího bližšího udání, zda a z kterých již uzavřených obchodů odměna z obratu straně povinné již vznikla. Neodpovídá tudíž exekuční návrh předpisům Šu 54 čís. 3 ex. ř. Dále sluší uvážiti, že zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., jehož účelem bylo jednak sjednocení předpisů o exekuci na platy zaměstnanců ve službách veřejných i soukromých, jednak, a to hlavně, stanovení vyššího existenčního minima ve prospěch zaměstnanců, podrobuje sice exekuci platy jakéhokoliv druhu, avšak pouze platy pevné, stálé, jak plyne jednak z výpočtu platů těch v § 1 (platy služební, mzdy týdenní, denní a p.), jednak z ustanovení Šu 3, vylučujícího vedle pevných platů určité druhy platů z exekuce (Vide rozh. nejv. soudu ze dne 17. července 1906,

čís. 12072 a ze dne 22. února 1905, čís. 2843, Glaser-Unger čís. 3488 a 2969, pak plenární usnesení nejvyššího soudu ze dne 16. května 1922, č. pres. 85/22 a rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. května 1922 R I 641/22, sb. n. s. čís. 1665 a 1694.) Odměny z obratu nebo-li provise z budoucích obchodů, třebaš by byly smluvenou částí požitků, za takové pevné a stálé platy pokládati nelze, zákon jich ostatně mezi stálými platy ani neuvádí a dle jich povahy ani pod pojem pevných stálých platů ani zahrnouti nechtěl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor rekursního soudu a poukazuje stěžovatelku na správné důvody napadeného usnesení s dodatkem, že šetřením, konaným k příkazu nejvyššího soudu, bylo zjištěno, že zde nejde o provisi z obratu ve smyslu vývodů dovolacího rekursu, nýbrž o provisi, která povinnému ze služební smlouvy ujednané s firmou »T.« příslušela z obchodů chladicími stroji, jež sám uzavřel, nikoliv tedy z celého obratu této firmy.

Čís. 5700.

Ve smyslu §u 216 čís. 4 odstavec druhý ex. ř. mohou býti v pořadí vymáhané pohledávky přisouzeny jen ony útraty sporu a exekuce, které jsou v době rozvrhu nejvyššího podání již určeny, nikoliv ony, které budou určeny nebo teprve vzniknou po této době.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1926, R I 37/26.)

Soud první stolice vyhradil knihovní věřitelce z nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost 4.000 Kč ku zaplacení útrat sporu, jež vedla knihovní věřitelka proti dlužníkům ohledně knihovní pohledávky. Rekursní soud zamítl návrh knihovní věřitelky na vyhrazení 4.000 Kč, any nepoživají pořadí jistiny, ježto v den dražby nebyly ještě soudem upraveny, jak předpokládá § 216 poslední odstavec ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Jest přisvědčiti názoru rekursního soudu, že ve smyslu §u 216 čís. 4 odstavec druhý, ex. ř. v pořadí vymáhané pohledávky přisouzeny mohou býti jen ony útraty sporu a exekuce, které v době rozvrhu nejvyššího podání jsou již určeny, nikoliv však útraty procesní a exekuční, které po této době určeny budou neb dokonce teprve vzniknou, neboť jenom útraty v době rozvrhu nejvyššího podání již určené tvoří příslušenství knihovně zajištěné pohledávky, které v pořadí jejím může dle předpisu §u 216 čís. 4 odstavec druhý ex. ř. z nejvyššího podání býti